

tægter kunne klare sig under alle Forhold, for dem staar hele Verden aaben, de kunne ved Hjælp af deres Penge nok komme igenem og skaffe sig baade Politibeskyttelse og alt muligt andet, hvad man overhovedet benævner som Samfundsgoder. De smaa derimod ere ganske anderledes bundne til det Land, hvor de nu en Gang virke. Naar man da undtager visse Haandværks- og Industrigrene, som have international Betydning, er den lille Mand i en ganske anden Grad bunden til sit Fædreland og skylder Samfundet uendelig meget mere end den store Skatteyder. Men ganske bortset derfra er det i et Land, hvor Indtægtsfordelingen er den, jeg nu har skildret, og hvor, som det rigtigt er sagt — og sagt til vor Ære — faa have for meget, men der tilføjes ogsaa: færre for lidt, nødvendigt, naar man vil have Indtægter ind i nogenlunde rigeligt Omfang, ogsaa at gaa ned til de mindre Skatteydere. I København udgjorde i 1907 — det sidste Aar, jeg har Tallene fra — det samlede Antal indkomstskattepligtige med Indtægter fra 2,400 til 20,000 Kr. kun 13,8 pCt., og lægge vi den ene Procent til, som er dem, der have over 20,000 Kr., komme vi kun til 14,8 pCt. Det, der forslaar noget, er altsaa de 85,2 pCt., som have fra 800 til 2,400 Kr. i aarlig Indtægt. Disse 85,2 pCt. raadede tilsammen over henimod Halvdelen af den samlede antagne Indtægt, og Middelstanden havde kun $\frac{1}{3}$ af denne. Paa Grund af de forskellige Prædrag o. s. v. jog man Skatteindtægten for den brede Portion ned til 31 pCt., men det er i denne Sammenhæng ligegyldigt.

Det, det kommer an paa at se, er dette, at saaledes som Indtægts- og Formuefordelingen nu en Gang er, maa man, enten man piber eller synger, naar man vil have Indtægter i Stat og Kommune ind i stort Omfang, ogsaa gaa ned til de smaa i Samfundet. Skal det nu være saaledes, som den ærede Ordfører for Regeringspartiet og som for øvrigt ogsaa den ærede Ordfører for det radikale Venstre vare inde paa, at — hvad jeg i og for sig ikke havde noget imod — Indtægts- og Formueskatten blev paa lignende Maade som i England en flydende Skat, saaledes altsaa, at man afstemte hvert enkelt Aars Budget ved Hjælp af en stigende eller faldende Skatteprocent for denne Skat, er det i hvert Fald nødvendigt ogsaa for denne Skats Vedkommende at gaa til Bunds, thi ellers ville vi jo netop ikke opnaa det, som blev fremhævet baade af det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) og af det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen), at alle fik det at føle. Det er jo

nemlig Argumentet. Jeg tror, det ærede Medlem fra Kalundborg brugte det Udtryk, at man kunde have Indkomst- og Formueskatten flydende, „thi enhver Forhøjelse vilde saa føles af alle“, og det ærede Medlem fra Bjerre brugte et tilsvarende Udtryk, idet han sagde, at der vil i denne Skat være „et pædagogisk Element, idet Sagen, naar Krav om store og bekostelige Reformers rejses, rykker os alle personlig nær ind paa Livet i Form af højere Skatter, og dette Element er efter min Mening sundt: ikke saadan at forstaa, at Skatten fortrinnsvis skulde ramme de mange smaa Indkomster, men i Kraft af, at den til en vis Grad rammer alle“. Hvis man altsaa vil ind paa den Politik at bruge Formue- og Indkomstskatten til saaledes at afstemme Budgettet, netop med den Motivering, at man ikke skal gaa til store og bekostelige Reformers, uden at alle i Samfundet føle det, saa er den nødvendige Konsekvens deraf, at vi i ganske anderledes Grad maa gaa til Bunds, helt ned til de smaa Indtægter; thi ellers dele vi Samfundet i tvende Klasser: dem, som ikke betale, men kræve, og dem, som skulle betale, naar de andre kræve. Det er i alt Fald givet, at det er ifølge selve Begrundelsens Logik forkert. Det er en fra et demokratisk Synspunkt overordentlig farlig Tankegang, begge de ærede Medlemmer ere komne ind paa. Men hvis de fastholde den, saa maa de ogsaa fastholde Konsekvensen og sige: Hvis man ikke deler Samfundet i to Klasser, de nydende og de ydende, hvis man virkelig vil interessere hele Samfundet i, at der vises Sparsommelighed fra Statens Side, og derfor vil lade Skatten falde som en Regulator, saa maa, hvis man vil have, at Staten skal have store Udgifter, alle ogsaa selv føle det, saa maa alle selv være med til det. Den uafviselige Konsekvens er med logisk Nødvendighed den, at man gaar lige til Bunds, ned til Indtægterne under 800 Kr. Dette maa man i alt Fald være klar over. Derfor tror jeg, at det vilde være naturligere og rimeligere at følge den Tanke, jeg har tilladt mig at udtale, nemlig at man ikke kommer ind paa at afstemme Budgetterne ved Hjælp af Indkomst- og Formueskatten, men at man kommer ind paa at afstemme dem ved en indirekte Afgift, ved Toldafgifterne, saaledes som man til Dels er inde paa i Norge. Saa havde man en Afgift, om hvilken det med Sandhed kunde siges, at den ramte alle; i alt Fald kunde man ved at vælge 2—3 Toldsatser faa fat paa en Skat, hvorved man ramte alle, saaledes at det for alle Skatteydere stod saaledes: Hvis min Re-